

Anne-Mari Konttila (7v.)
Pudasjärvi

KULTAINEN HEVONEN

Olipa kerran äitihevonen. Se oli jo kauan halunnut pikku varsaa. Eräänä päivänä sen toive toteutui, ja sille syntyi kaunis pieni varsa. Mutta äitihevonen ihmetteli, kun se oli kultainen. Olihan sillä isähevonenkin. Kerran äitihevonen sanoi isälle:

- Katso, lapsemme on kultainen väriltään
- Miten se voi olla mahdollista! Ihmetteli isähevonen

Sitten eräänä päivänä äiti ja isä kuolivat. Kultainen varsa hautasi heidät maan alle, teki äidille ja isälle seppeleet ja kirjoitti niihin: KUOLLEET HEVOSET. Pikku varsa haki lapion, peitti haudan ja kirjoitti lapun: HAUTA. Kultainen hevonen kasvoi nopeasti ja kohta se oli yhtä suuri kuin äitinsä. Se lähti omille teilleen.

Se kuuli jonkun huutavan:

- Äiti, auta!

Kultainen hevonen lähti juoksemaan ääntä kohti ja se näki hevospojan, joka myös oli kultainen.

- Täältä tullaan! huusi kultainen hevonen.

Poika huusi:

- Apua karhu syö minut! Ja kun kultainen hevonen tuli, karhu lähti karkuun.
- Kiitos sinulle, sanoi poikahevonen.
- Mennään meille, kultainen tyttöhevonen pyysi.

- Ilomielin, sanoi poika

Tyttöhevonen kysyi:

- Haluatko kahvia.
- No vähän, vastasi poika.
- Eihän täällä ole ketään, ei, tuumi poika.
- Mitähän tuumaisit, jos ruvettaisiin asumaan yhdessä ja mentäisiin naimisiin? sanoi tyttö
- Kyllä minäkin haluaisin naimisiin, sanoi poika.

Nämä sanottuaan he muuttuivat ihmisiksi, menivät naimisiin ja elivät elämänsä loppuun asti.